



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Kateřinou Mrázovou, Ph.D., ve věci

žalobce: **S. L.**, narozený X.
státní příslušnost X., t. č. pobytem v X.
zast. advokátem JUDr. Ing. Jakubem Backou
sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6
proti
žalované: **Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje**
sídlem Pod Zámkem 922, 691 42 Valtice

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 8. 2020, č. j. KRPB-147524-19/ČJ-2020-060027-SZV,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce JUDr. Ing. Jakubovi Backovi, se sídlem Šlejnická 1547/13, 160 00 Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování žalobce ve

výši 8228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení shora specifikovaného rozhodnutí žalované (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo rozhodnuto o zajištění žalobce za účelem správního vyhoštění podle § 124 odst. 1 písm. a) a současně podle § 124 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen jako „ZPC“). Podle posledně citovaných ustanovení bylo v případě žalobce shledáno nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, a dále že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správní vyhoštění. Doba zajištění cizince byla stanovena na 120 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 3. 8. 2020 do 30. 11. 2020 (podle § 125 odst. 1 ZPC).
2. Při pobytové kontrole hlídky Policie ČR dne 3. 8. 2020 v rámci bezpečnostní akce KAMION vozidel přijíždějících do ČR na 56 km dálnice D2 v prostoru parkoviště byly při přesunu hlídky zjištěny na dálničním tělese na 57,5 km spatřeny v 10:25 hod. dvě pěší osoby, které směřovaly směrem do Slovenské republiky. Jednalo se o dva muže v tmavém oblečení bez cestovních dokladů. Jedna z kontrolovaných osob uvedla, že je žalobce, nar. X., státní příslušnost Alžírsko. Jelikož žalobce nebyl schopen prokázat svou totožnost cestovním dokladem ani oprávněním k pobytu na území ČR, byl dán důvod se domnívat, že neoprávněně pobývá na území ČR. Současně nejméně toho dne pobýval na území ČR v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 31. 7. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN účinné od 3. 8. 2020 (dále též jako „ochranné opatření“), podle něhož je zakázán vstup na území ČR pro občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích. Pokud jde o Alžírsko a Bosnu a Hercegovinu, kde žalobce podle svých slov v posledních dnech pobýval, pak tyto nebyly ke dni vstupu žalobce na území ČR na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19. Lustrací v informačních systémech bylo zjištěno, že žalobce nedisponuje žádným vízem či povolením k pobytu, na základě něhož by byl oprávněn pobývat na území ČR. Minimálně tedy od 3. 8. 2020 žalobce pobýval na území ČR neoprávněně, bez cestovního dokladu a víza a současně v rozporu s výše citovaným ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 31. 7. 2020. Jelikož žalobce coby státní příslušník Alžírsko nepředložil cestovní doklad a nebyl držitelem víza či jiného povolení k pobytu, porušil povinnosti cizince dle § 103 písm. n) ZPC, tedy pobývat na území pouze s platným cestovním dokladem a oprávněním k pobytu, čímž současně naplnil důvod pro zahájení správního řízení o správním vyhoštění (§ 119 odst. 1 písm. b) bod 3 a 4 ZPC). Na základě provedených zjištění bylo dne 3. 8. 2020 s žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění z území ČR. S ohledem na shora uvedená zjištění byl žalobce současně zajištěn.

3. Z protokolu o výsledku žalobce ze dne 3. 8. 2020 mj. vyplynulo, že je svobodný, bezdětný, žije v Alžírsku ve městě Bou Saada, v rodinném domě, spolu se svojí rodinou, kterou tvoří otec, matka, dvě sestry a dva bratři. Asi v polovině roku 2019 odcestoval letecky z Alžírsko do Turecka, do Istanbulu, přitom cílem cesty bylo Německo, kam chtěl za lepším životem. Po příletu cestovní pas předal kamarádovi a ten ho poslal zpět do Alžírsko. V Turecku pobyl asi 15 dnů, pak překročil mimo hraniční přechod hranice do Řecka, Albánie, Černé Hory a Bosny a Hercegoviny, kde byl kontrolován policií a vzali mu otisky prstů. Byl umístěn do tábora pro cizince, který po pěti dnech svévolně opustil. O azyl nepožádal. Ve městě Gradiška si vyhlídl kamion, do jehož plechové skříně v podvozku se ukryl dne 1. 8. 2020. Nevěděl, kam kamion jede, ale předpokládal, že do EU. Úmyslem žalobce bylo dostat se do Německa. Cestoval takto asi 30 hodin, a když to v úkrytu již nemohl vydržet, tak na jedné ze zastávek úkryt opustil. Pak pokračoval pěšky, aniž by věděl, jakým jde směrem a následně jej zkontrolovala hlídka Policie. Sám nebyl nikdy trestán, v zemi původu neměl žádné problémy a nehrozí mu tam žádné konkrétní nebezpečí. V návratu do země původu nevidí problém, má se kam vrátit. Finančních prostředků ke složení peněžní záruky neměl dostatek a v ČR nepobýval nikdo, kdo by za něj mohl tyto finanční prostředky složit. Ještě dne 3. 8. 2020 mu bylo vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění v délce 3 let, po které mu nelze umožnit vstup na území členských států EU (rozhodnutí ještě nenabylo právní moci).
4. Podmínky zajištění dle § 124 odst. 1 písm. a) ZPC žalobce naplnil tím, že v jeho případě existuje nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Ministerstvo zdravotnictví ČR vydalo dne 31. 7. 2020 ochranné opatření, pod něhož je s účinností od 3. 8. 2020 od 00:00 hod. zakázán vstup na území ČR pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích. Alžírsko, ani Bosna a Hercegovina, kde údajně žalobce pobýval v posledních dnech, nebyly ke dni vstupu cizince na území ČR na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19. Hlavním cílem tohoto opatření bylo přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky. Prostředkem dosažení tohoto cíle je omezení pohybu osob, omezení konání hromadných akcí, omezení provozování epidemiologicky závažných činností, používání ochranných prostředků a zvýšené dezinfekce.
5. Jelikož žalobce vstoupil na území ČR v době výše citovaného platného ochranného opatření a nesplnil podmínky vstupu vyplývající z tohoto ochranného opatření, stal se rizikem pro ČR, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění Covid-19 na území ČR. Cizinec porušující toto ochranné opatření, poruší závažným způsobem veřejný pořádek, neboť se stává bezpečnostním rizikem při šíření koronaviru, protože u takové osoby není možné provádět případnou kontrolu nařízené karantény nebo provádět testování na výše uvedené virové onemocnění. Jeho volný pohyb na území se po nesplnění povinností vyplývajících z ochranného opatření stává bezpečnostním rizikem vůči zdravotnímu stavu osob pobývajících na území ČR. Pokud by totiž byl po svém příjezdu na území skutečně

nakažen, mohl by tento virus nekontrolovaně šířit. Vše bylo násobeno také způsobem přicestování, kdy žalobce přicestoval neoprávněně v úkrytu kamionu, na území ČR vstoupil bez svolení příslušných úřadů a pobýval zde bez ohlášení místa pobytu.

6. Skutečnost, že na území celé EU probíhá pandemie koronaviru je všeobecně známa, a to i v zemi původu žalobce, přičemž informace o aktuální situaci a přijatých opatřeních lze nalézt průběžně aktualizované na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví a Ministerstva vnitra ČR. Pokud tedy žalobce směřoval do EU, měl si včas informace o možnostech svého vstupu např. na území ČR včas zjistit, což zjevně neudělal. Opatření ve formě zajištění a následného správního vyhoštění bylo učiněno z důvodů ochrany veřejného zdraví. V tomto směru žalovaný odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 58 A 6/2020-15.
7. Žalobce svým jednáním naplnil také podmínku uvedenou v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC, neboť v jeho případě existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Přitom bylo vycházeno ze samotné výpovědi žalobce. Opustil Alžírsko letecky do Turecka, odtud odeslal cestovní pas zpět do Alžírsku a nastoupil nelegální cestu přes Řecko, Albánii, Černou Horu a Bosnu a Hercegovinu, vždy mimo hraniční přechody tak, aby se vyhnul hraničním kontrolám a bez cestovního dokladu a oprávnění k pobytu s jediným cílem, dostat se do Německa za lepším životem. Nakonec v Bosně a Hercegovině, hraničním městě Gradiška, si vyhlídl kamion a dne 1. 8. 2020 se ukryl do plechové skříňky v jeho podvozku s úmyslem takto se dostat do Německa. Po asi 30 hodinách cesty v tomto úkrytu se rozhodl při jedné ze zastávek kamionu svůj úkryt opustit a vydat se pěšky do Německa. Při jeho pěší cestě po dálničním tělese směrem na Slovensko byl následně zastaven a kontrolován hlídkou Policie ČR. Žalobce svým jednáním naplnil podmínky uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC, neboť v jeho případě existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, protože již od svého vstupu na území EU neplní zákonem uložené povinnosti a neskýtá záruku, že povinnosti uložené správním orgánem bude plnit. Samotný postup žalobce oslabuje jeho důvěryhodnost, neboť se úmyslně zbavil svého cestovního dokladu a vzbudil důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat, popř. bude pokračovat až do cíle své cesty do Německa. Ve snaze o dosažení svého cíle je ochoten porušovat právní předpisy jak evropského, tak i vnitrostátního práva. Nedává záruku, že se podvolí povinnosti stanovené správním orgánem v rozhodnutí o správním vyhoštění, tedy že by dobrovolně ve stanovené době opustil území členských států EU. Uvedené jednání žalobce i podle názoru NSS např. v jeho rozsudku ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, odůvodňuje podezření, že by takový cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době rozhodnutím mu stanovené.
8. Žalobce bylo možné zajistit pouze v případě, že v jeho případě nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování. Žalovaná v případě žalobce dospěla k závěru, že by uložení zvláštního opatření skutečně došlo k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Vedly k tomu mj. již výše zmíněné skutečnosti, tedy vstup na území státu schengenské smlouvy bez platného cestovního dokladu a potřebného oprávnění k pobytu, úmyslné překračování hranic jednotlivých balkánských zemí mimo hraniční přechody a bez

jakékoliv kontroly, přičemž po celou dobu směřoval k jedinému cíli své cesty, a to do Německa. Podle § 123b odst. 5 ZPC byla v případě žalobce vyloučena možnost mu uložit zvláštní opatření za účelem vycestování, neboť podle posledně citovaného ustanovení policie takové zvláštní opatření za účelem vycestování neuloží, jde-li o cizince, u něž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu, což bylo v daném případě naplněno.

9. Současně bylo zjištěno, že uložení zvláštních opatření není možné, neboť podle provedené lustrace bylo dále zjištěno, že žalobce nemá na území ČR hlášen pobyt, na území vstoupil bez vědomí a povolení úřadů [tím je vyloučena aplikace § 123b odst. 1 písm. a) ZPC], nemá žádné finanční prostředky, není schopen si je opatřit a v ČR nežije žádný jeho příbuzný či jiná osoba s povoleným dlouhodobým či trvalým pobytem, která by za něj finanční záruku složila [tím je vyloučena aplikace § 123b odst. 1 písm. b), c) a d) ZPC]. Policii se dokonce nepodařilo ověřit ani totožnost žalobce, neboť ten svůj vlastní doklad nemá [což vylučuje nejen aplikaci § 123b odst. 1 písm. c) ZPC, ale i uplatnění dalších zvláštních opatření za účelem vycestování]. Při posuzování možnosti uložení zvláštních opatření za účelem vycestování ze všech možných úhlů pohledu žalovaný dospěl k závěru, že jejich uložením by ohrozil výkon správního vyhoštění. Proto v případě žalobce nepřipadá v úvahu uplatnění zvláštních opatření za účelem vycestování ve smyslu §123b a § 123c ZPC. Uvedené závěry žalovaná opřela o recentní judikaturu NSS uvedenou např. v rozsudku ze dne 20. 3. 2014, č. j. 7 Azs 8/2014, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50.
10. Žalovaná dále dospěla k závěru, že v případě žalobce neexistují žádné překážky, které by bránily v realizaci jeho vyhoštění do země původu. Sám uváděl, že nemá s návratem do země původu žádný problém, nemá problémy s policií, nikdy nebyl trestně stíhán, z návratu domů nemá obavy. Jediným důvodem, proč opustil zemi původu, byla cesta za lepším životem. V místě trvalého bydliště žalobce také neprobíhá žádný ozbrojený konflikt. V zemi původu má žalobce zázemí, neboť jeho rodina vlastní rodinný dům, a žalobci tedy nebrání nic v tom, aby se do země původu navrátil, resp. v realizaci výkonu správního vyhoštění.
11. Žalovaná také posoudila přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce (§ 174a ZPC). Rozhodnutí o zajištění cizince je vždy zásahem do soukromého života cizince, ale v nyní posuzované věci nejde o dopad nepřiměřený, vzhledem k vědomému protiprávnímu jednání žalobce. Žalobce si byl vědom, že svým jednáním poruší právní předpisy, a přesto v protiprávním jednání pokračoval, prokázal tak neúctu k zákonům a právním předpisům, a to za účelem dosažení svého cíle, kdy zjevně bude předpisy porušovat i kdykoliv v budoucnu. Přitom platí právo každého státu stanovit si podmínky, za nichž umožňuje vstup cizincům na své území a v případě porušení těchto podmínek může užít zákonných opatření, které zabrání v pokračování nelegálního jednání cizince. Úmyslný neoprávněný pobyt žalobce na území, bez vědomí a souhlasu státních orgánů, je třeba považovat za závažné porušení cizineckého práva. V posuzované věci žalovaná postupovala v souladu se zákonem, sledovala legitimní cíl, kterým byla regulace pobytu cizinců na území ČR, konkrétně snaha, aby na území neoprávněně nepobývali cizinci bez víza či povolení k pobytu. Legitimnost takového cíle potvrdil i Evropský soud

pro lidská práva nebo zdejší Ústavní soud ČR. Posledně uvedený soud mj. uvedl, že „*fungující imigrační politika je pro stát nezbytná, neboť mj. přispívá k zajištění národní bezpečnosti, podílí se na omezování kriminality a ovlivňuje i hospodářskou situaci státu*“ (usnesení ústavního soudu ze dne 1. 4. 2015, sp. zn. ÚS 493/15).

12. Žalobce je v produktivním věku, zcela zdravý, na území ČR pobýval pouze v řádu hodin, proč si nemohl vytvořit dostatečně intenzivní vazby k ČR, které by převážely vazby k zemi původu. Také byla prokázána neexistence osobních či rodinných vztahů na území ČR, a to nejen lustrací v evidencích policie, ale také dle samotného vyjádření žalobce, jenž uvedl, že na území ČR nežije žádná osoba jemu blízká. Celá rodina žalobce (rodiče a 4 sourozenci) žijí v zemi původu žalobce, a to v domě, který jejich rodina vlastní, kde ostatně žalobce před svým odchodem z vlasti také žil. Žalobci v zemi původu žádné nebezpečí nehrozí, bezpečnostní situaci tam považuje za normální a nemá problém ani s nuceným vycestováním do své země původu. Ostatně po svém návratu do země původu se má kam vrátit. Po ekonomické stránce na tom žalobce není příliš dobře, tím však nelze odůvodnit neoprávněný pobyt na území ČR. Bez cestovního dokladu a povolení k pobytu bylo vyloučeno, aby si legálně finanční prostředky obstaral. Žalobce neuvedl žádnou okolnost, pro kterou by se rozhodnutí o zajištění stalo pro něj závažným zásahem do soukromého či rodinného života. Rozhodnutím bylo dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života, přičemž vydané rozhodnutí žalovaná považuje za přiměřený zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Chování žalobce představovalo závažné ohrožení zájmů společnosti a veřejný zájem na ukončení protiprávního jednání žalobce převážil nad ochranou soukromého a rodinného života žalobce.
13. Rozhodnutí o zajištění žalobce žalovaná považuje za vhodné a přiměřené opatření, zatímco jiné mírnější opatření by bylo zjevně nedostatečné. V případě státních příslušníků Alžírsko existuje reálný předpoklad realizace výkonu jejich vyhoštění z území členských států EU, a to ve stanovené době trvání zajištění, když neexistuje překážka trvalejší povahy. Vycestování žalobce z území ČR nebrání žádná překážka. Žalobce není občanem EU, ani rodinným příslušníkem takové osoby a na území se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost či ji měl v péči. Lhůta trvání zajištění na dobu 120 dnů byla stanovena s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy výkonu správního vyhoštění. Správní orgán je povinen zajistit náležitosti, které jsou nezbytné k realizaci vyhoštění. Žalobce nedisponuje platným cestovním dokladem, proč v první řadě musí dojít k ověření jeho totožnosti a dále vyžádání vydání náhradního cestovního dokladu. Připravené dožádání bude muset být zasláno na zastupitelský úřad Alžírsko v Praze, přičemž doba reakce se bude odvíjet od poskytnutých informací žalobcem. Při stanovení doby trvání zajištění bylo přihlédnuto také k době, která je nutná k zabezpečení přepravních dokladů, kdy Ředitelství služby cizinecké policie musí obstarat letenku nebo vyjednat průvoz cizince přes jiné státy EU, kdy je třeba zajistit policejní eskortu přes dotčený stát, a zejména musí dojít ke komunikaci s domovským státem cizince o vzetí zpět cizince. Stanovená doba zajištění je reálná pro vyřízení všech náležitostí nezbytných k realizaci vyhoštění žalobce do Alžírsko.

II. Shrnutí žalobní argumentace

14. Žalobce nejprve podal blanketní žalobu s tím, že požádal o ustanovení advokáta, protože se aktuálně nachází v zařízení pro zajištění cizinců, a to zcela bez prostředků a rovněž bez znalostí českého právního systému. Krajský soud v Brně usnesením ze dne 20. 8. 2020, č. j. 34 A 26/2020-12, ustanovil žalobci pro toto řízení zástupcem JUDr. Ing. Jakuba Backu a ve lhůtě 3 dnů jej vyzval k doplnění blanketní žaloby. Ustanovený právní zástupce žalobu doplnil podáním doručeným soudu dne 3. 9. 2020.
15. V doplnění žaloby byl jednak shrnut dosavadní vývoj v případě žalobce a dále byla provedena rozsáhlá citace právních předpisů vztahujících se k zajištění cizince a správnímu vyhoštění cizince, včetně podle žalobce související judikatury NSS.
16. Žalobce považoval aplikaci § 124 odst. 1 písm. a) ZPC za nezákonnou a nepřijatelnou. Při interpretaci pojmu „závažné narušení veřejného pořádku“ je třeba vycházet z judikatury NSS, která se týká podobné právní úpravy zejména v § 119 odst. 2 písm. a) ZPC a § 46a odst. 1 písm. c) zákona o azylu. Zvláště pak posledně citované ustanovení je s § 124 odst. 1 písm. a) ZPC příbuzné. V této souvislosti bylo v rozsudku rozšířeného senátu NSS ze dne 17. 9. 2019, č. j. 5 Azs 13/2013-30, uvedeno, že otázku, zda je důvodné se domnívat, že zajištěný cizinec by mohl představovat nebezpečí pro veřejný pořádek, je nutno posuzovat tak, jako obdobný důvod pro vyhoštění cizince [§ 119 odst. 2 písm. b) ZPC]. Takovým důvodem může být jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Dále v rozsudku ze dne 22. 7. 2016, č. j. 5 Azs 37/2016-55 NSS uvedl, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, resp. nedodržování předpisů upravujících pobyt cizinců na území ČR, nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Nelegální pobyt a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění nelze samo o sobě bez dalšího kvalifikovat jako nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Dále NSS v rozsudku ze dne 10. 3. 2016, č. j. 5 Azs 2/2016-30, konstatoval, že samotný nelegální pobyt cizince, byť ve spojení s nerespektováním rozhodnutí o správním vyhoštění, nepostačuje pro závěr, že cizinec představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Podle rozsudku NSS ze dne 5. 2. 2014, č. j. 1 Azs 21/2013-50, platí, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti.
17. Žalobce má v nyní posuzované věci za to, že při jeho zajištění žalovaná vybočila z výše citovaných mezí aplikovatelnosti § 124 odst. 1 ZPC, protože způsob, jakým žalobce porušil právní předpisy ČR, nenaplnil požadavky skutečného, závažného ohrožení veřejného pořádku. Žalobce nechce zpochybňovat potřebu opatření proti epidemii Covid-19, ale jeho provinění je pouze proviněním v nerespektování obecných karanténních opatření, tedy opatření postaveného jen na roveň karanténě podle § 64 zákona o ochraně veřejného zdraví.

18. Nelze v žádném případě hovořit o tom, že by žalobce měl šířit nakažlivou nemoc nebo se měl dopustit jednání, které by mohlo vzdáleně připomínat trestně-právně odpovídající jednání. Není také zřejmé, že by žalobce nerespektoval nařízení či opatření vědomě, když se porušení opatření dopustil pouze nedbalostně, a to z toho důvodu, že si přesně nezjistil podmínky vstupu na území ČR modifikované epidemiologickou situací.
19. V případě žalobce tedy lze uvažovat o možném porušení ochranného nařízení Ministerstva zdravotnictví, avšak neexistuje žádný důvod se domnívat, že by šlo o jednání zaviněné, anebo dokonce o natolik závažné, že by mohlo vést až k omezení osobní svobody žalobce. Rozhodnutí o zajištění žalobce bylo v podstatě založeno na tom, že žalobce nevědomky vstoupil na území ČR bez splnění požadavků vyplývajících z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví. Došlo tak ke zneužití institutu zajištění podle § 124 odst. 1 písm. a) ZPC, neboť ho má být využito jen u skutečně aktuálního ohrožení veřejného pořádku, což těžko může být jednání žalobce, které ani vzdáleně nedosahuje trestně-právní závažnosti. Ačkoliv se tedy žalobce dopustil protiprávního jednání, které může za určitých okolností vést až k rozhodnutí o správním vyhoštění, nelze konstatovat, že by mohlo jeho jednání ohrožovat bezpečnost státu či závažně ohrožovat veřejný pořádek.
20. S ohledem na výše uvedené žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalované k žalobě

21. Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě setrvala na závěrech uvedených v napadeném rozhodnutí, neboť nemá za to, že ve správním řízení bylo prokázáno splnění podmínek pro zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) ZPC. Proto žalovaná ve svém vyjádření také zopakovala příslušné pasáže obsažené již v napadeném rozhodnutí. Také připomněla, že v případě žalobce, jenž nebyl oprávněn ke vstupu na území ČR, spočívá nebezpečí porušení zájmů zdejší společnosti v ohrožení jejího veřejného zdraví a v této souvislosti mj. odkázala na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 14. 7. 2020, č. j. 34 A 20/2020-47. Naopak k žalobcem odkazované judikatuře NSS žalovaná uvedla, že tato je v uvedené věci nepoužitelná, neboť se zabývala nelegálním pobytem a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak nikoliv ohrožením veřejného zdraví tak, jak je tomu v případě žalobce.
22. Na základě zcela individuálního posouzení veškerých zjištěných skutečností lze v jednání žalobce spatřovat nebezpečí, že by mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, což by vedlo k závažnému narušení veřejného pořádku spočívajícího v ohrožení veřejného zdraví, neboť v případě žalobce je dána důvodná obava, že ani po 14 dnech ode dne jeho vstupu na území ČR by nemohla být prováděna v případě potřeby kontrola jemu nařízené karantény nebo jeho další testování, protože jde o cizince, který v době svého zajištění nebyl na území ČR přihlášen k žádnému z druhů pobytu a za cíl, jehož chce dosáhnout, označil Německo, kde chce žít lepší život. Žalobce sám také uváděl,

že v minulosti se vyhýbal výkonu rozhodnutí státních orgánů útekem (v Bosně a Hercegovině).

23. S ohledem na výše uvedené žalovaná soudu navrhla, aby žalobu zamítl jako nedůvodnou.

IV. Posouzení věci krajským soudem

24. Soud v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.r.s.“), bez nařízení jednání, přezkoumal v mezích žalobních bodů napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení předcházející jeho vydání, a shledal, že **žaloba není důvodná.**
25. Soud nejprve ověřil skutková zjištění a závěry žalované ze správního spisu. Tato zjištění, hodnocení a závěry plně odpovídají popisu v čl. I. tohoto rozsudku. Pro stručnost soud odkazuje na tuto pasáž rozsudku a na tomto místě již nebude uvedené závěry opakovat.
26. Pro věc bylo podstatné, že žalobce přicestoval na území ČR nejpozději dne 3. 8. 2020 a minimálně tento den zde pobýval neoprávněně, bez cestovního dokladu, bez víza či podobného oprávnění k pobytu a současně v rozporu s ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 31. 7. 2020, č. j. MZDR 20599/2020-20/MIN/KAN, kterým byl zakázán vstup na území ČR pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19 dle bodu III.1 a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích. Přitom Alžírsko ani Bosna a Hercegovina, kde údajně žalobce v posledních dnech pobýval, nebyla ke dni vstupu žalobce na území ČR na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19. Lustrací v informačních systémech bylo také ověřeno, že žalobce není držitelem žádného víza nebo oprávnění k pobytu jak v ČR, tak ani v jiném státě EU. Současně nebylo možné ověřit totožnost a státní příslušnost žalobce, neboť ten nepředložil cestovní doklad a ani žádný jiný doklad neměl u sebe. Žalobce také neprocházel žádnou databází žadatelů o azyl. Přesto, že v zemi původu žalobce neměl žádné potíže, nebyl trestně stíhán a měl tam svoji rodinu a zázemí, cílem jeho cesty, kterou chtěl dosáhnout, bylo Německo, tedy lepší život. Splnění tohoto cíle hodlal žalobce vše podrobit.
27. Naopak cílem výše citovaného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR bylo přerušit souvislý epidemický proces a zastavit epidemii v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát lidských životů, za současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky. Toho bylo možné dosáhnout právě omezením pohybu osob, omezením konání hromadných akcí, omezením provozování epidemiologicky závažných činností, používáním osobních ochranných prostředků a zvýšenou dezinfekcí. K naplnění hlavního cíle opatření sloužil i nařízený zákaz vstupu cizinců z třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19, popř. pro občany třetích zemí, kteří tam mají přechodný nebo trvalý pobyt. Jelikož žalobce prokazatelně vstoupil na území ČR v době platného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, přičemž nesplňoval podmínky takového vstupu uvedené v ochranném opatření, stal se rizikem pro ČR a jeho obyvatelstvo, neboť mohl způsobit zavlečení onemocnění Covid-19 na území ČR. Cizinci

porušující předmětné ochranné opatření porušují závažným způsobem veřejný pořádek, když se stávají bezpečnostním rizikem při šíření koronaviru, neboť u takových osob není možné provádět nejen testování na uvedené virové onemocnění, ale ani případnou kontrolu nařízené karantény. Cílem žalobcovy cesty bylo Německo, za tím účelem podnikl poměrně strastiplnou cestu a nenechal se ničím odradit. Potřeboval ještě projít částí území EU (ČR) a dostane se do Německa (i když aktuálně nevěděl, kde přesně se nachází a směřoval na Slovensko). S ohledem na způsob života žalobce a způsob jeho cestování v posledním roce, a také odhodlání dosáhnout svého cíle, lze konstatovat, že je nekontrolovatelný a dokud nedosáhne svého cíle, je i nezastavitelný, ostatně sám uvedl, že se v minulosti výkonu rozhodnutí státních orgánů (Bosna a Hercegovina vyhnul také útekem). Právě takový volný pohyb cizinců na území ČR se s ohledem na nesplnění povinností vyplývajících z ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR stává bezpečnostním rizikem ve vztahu ke všem osobám pobývajícím na území ČR a zachování jejich dobrého zdravotního stavu. Obyvatelé ČR jsou na svém území omezováni v nejrůznějších aktivitách tak, aby bylo zamezeno vzájemným kontaktům, podrobují se testování či zdlouhavým karanténním opatřením, a to vše pro to, aby došlo k zastavení epidemie v co nejkratším čase a za co nejmenších ztrát na lidských životech, při současné minimalizace negativních dopadů do ekonomiky. Pokud by však osoby cizinců, kteří přicestovali v rozporu s výše uvedeným ochranným opatřením (za současného porušení dalších právních předpisů – bez cestovního dokladu a bez víza či jiného oprávnění k pobytu), byly skutečně Covid-19 pozitivní, mohly by tento virus nekontrolovaně na území ČR šířit. Vzhledem k jejich způsobu života by nemohli být vytrasováni hygienou a jejich kontakty by bylo též obtížné dohledávat. Veškerá snaha vlády o zastavení epidemického procesu prostřednictvím regulace společnosti předmětným ochranným opatřením a též omezováním se obyvatelstva v sociálních kontaktech, a dokonce i pracovních aktivitách, by se zcela minulo účinkem.

28. Za této situace krajský soud nesouhlasí s tvrzením žalobce, že aplikování § 124 odst. 1 písm. a) ZPC při zajištění žalobce bylo nezákonné, neboť nebyly naplněny požadavky skutečného závažného ohrožení veřejného pořádku. S ohledem na výše provedený výklad má krajský soud za to, že aplikace § 124 odst. 1 písm. a) ZPC je v případě zajištění žalobce zcela na místě, protože jeho jednáním skutečně došlo k závažnému ohrožení veřejného pořádku. Nelze souhlasit ani s jeho zlehčením situace v tom smyslu, že jeho provinění mohlo maximálně spočívat v nerespektování karanténního opatření ve smyslu § 64 zákona o ochraně veřejného zdraví. Od 3. 8. 2020 vstoupilo v účinnost na území ČR ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR (blíže viz shora), které zakazovalo v souvislosti s pandemickou situací vstup na území ČR pro všechny občany třetích zemí, které nejsou na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19, a pro občany třetích zemí, kteří mají přechodný nebo trvalý pobyt v těchto zemích. Žalobce před svým vstupem na území ČR pobýval nejen v Alžírsku, ale také v Bosně a Hercegovině (což sám uváděl do protokolu o výslechu), přičemž tyto země nebyly právě ke dni vstupu žalobce na území ČR na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19. Vstupem na území ČR tedy žalobce porušil jednoznačně uvedené ochranné opatření. Navíc riziko šíření viru představoval i v tom, že svůj pobyt neohlásil předem krajské hygienické stanici, neuvedl, na jaké adrese se bude zdržovat, kde může být kontaktován. Žalobce se zcela mylí, pokud

uvádí, že v případě žalobce došlo jen „k nerespektování obecného karanténního opatření“ postaveného na roveň § 64 zákona o ochraně veřejného zdraví. Z dikce posledně citovaného ustanovení vyplývají povinnosti pro fyzickou osobu, která onemocněla infekčním onemocněním nebo je podezřelá z nákazy takovým infekčním onemocněním (podrobit se izolaci, podání preparátů, vyšetření, prohlídce, karanténě, zákazu užívání vody či potravin, provedení dezinfekce, dezinfekce a deratizace, zdržet se činnosti vedoucí k dalšímu šíření infekčního onemocnění). Z provedeného výčtu opatření upravených v § 64 zákona o ochraně veřejného zdraví je zřejmé, že se jedná o širokou škálu opatření. Vzhledem k obecnosti námitky žalobce, že v jeho případě mohlo jít jen o nerespektování obecného karanténního opatření na roven postaveného § 64 zákona o ochraně veřejného zdraví, se nelze blíže obecnou námitkou žalobce zabývat, protože není zřejmé, kam touto svou neúplnou argumentací směřuje. Ostatně ani nijak nevysvětluje porušení zákazu vstupu žalobcem na území ČR, jenž byl stanoven ochranným opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 31. 7. 2020. Žalobce nebyl za podmínek uvedených opatřením ze dne 3. 8. 2020 oprávněn ke vstupu na území ČR.

29. Totéž platí o polemice žalobce s tím, že u žalobce nelze tvrdit, že by měl snad šířit nakažlivou nemoc nebo se měl dopustit jednání, které by mělo připomínat nějaké trestněprávně relevantní jednání. V tomto směru žalobce nepochopil, co je mu skutečně kladeno za vinu, a jaké konkrétní ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR porušil. Samozřejmě ve věci nebylo prokázáno, že žalobce trpí onemocněním Covid-19, a tedy mu nemohlo být kladeno ani za vinu, že tuto chorobu dál šíří. Ostatně žalobce se právě nepodrobil všem potřebným úkonům vyplývajícím z ochranného opatření, tedy neohlásil svůj pobyt příslušné krajské hygienické zprávě, nenechal si provést test PCR na přítomnost SARS-CoV-2 a ani se nepodrobil karanténě.
30. Nelze také přijmout tvrzení žalobce, že ochranné opatření neporušil vědomě, nýbrž pouze nedbalostně, když si přesně nezjistil podmínky vstupu na území ČR modifikované současnou epidemiologickou situací. Žalobce si jde vědomě za svým cílem, tedy do Německa, a na své cestě porušuje řadu právních předpisů různých evropských zemí, tedy nejen ČR. Pandemie uvedeného onemocnění neprobíhá pouze na území ČR, ale i v zemi původu žalobce. Toto je však žalobci zcela jedno, důležitý je jeho cíl – Německo, a pokud by snad měl šířit nějakou nakažlivou nemoc, pak je i s tímto srozuměn. Pokud v některé ze zemí, kterými žalobce prochází, platí nějaká nařízení či opatření, pak se jimi žalobce vůbec nehodlá zabývat, natožpak řídit. Jeho jednání je neomluvitelné. Nakažlivost a případná závažnost onemocnění je již všeobecně známa, přičemž informace o aktuální situaci a přijatých opatřeních jsou průběžně aktualizovány na internetových stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR nebo i dalších subjektů, pročť žalobci nic nebránilo v tom, aby si včas opatřil relevantní informace a zjistil podmínky svého vstupu na území ČR. To však žalobce zjevně neučinil. Žalobce se nemůže vyvinut ze svého protiprávního jednání tím, že tvrdí, že nevědomky se uschoval v útrobách kamionu (nastoupil cestu do EU) a následně nevědomky vstoupil na území ČR. Žalobcovým úmyslem bylo dostat se do Německa, tedy členské země EU bezprostředně sousedící s Českou republikou.

31. Podle § 124 odst. 1 písm. a) ZPC je policie oprávněna zajistit cizince staršího 15 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
32. Důvodné nebezpečí, že by žalobce mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, je ve shodě s žalovaným dovozováno z toho, že žalobce v době pandemie velkého rozsahu, zasahující do více kontinentů, kdy jde o onemocnění s vysokou nemocností na velkém území za určité časové období (prohlášeno Světovou zdravotnickou organizací dne 11. 3. 2020), i přes vydání ochranného opatření Ministerstvem zdravotnictví ze dne 31. 7. 2020, vstoupil a pobýval na území ČR. Svěvolným vstupem a pobytem na území ČR porušil mimořádné opatření ve smyslu § 69 odst. 1 zákona o ochraně veřejného zdraví, jehož cílem bylo zabezpečení ochrany zdraví občanů ČR, likvidace infekčního onemocnění COVID-19 a zamezení jeho dalšího šíření. V posuzované věci bylo také žalobci již doručeno rozhodnutí o jeho správním vyhoštění s dobou 3 let, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států EU. Jelikož nepostačovalo v případě žalobce uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, byl žalobce zajištěn, neboť to bylo nejen třeba z důvodů ochrany veřejného zdraví, ale také aby nedošlo ke zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění [§ 124 odst. 1 písm. b) ZPC].
33. Dle § 124 odst. 1 písm. a) a b) ZPC je možné zajistit osobu nikoliv pouze za účelem realizace vyhoštění, ale i z důvodu ochrany společnosti pro případ, že by cizinec mařil účel vyhoštění porušením zájmů zdejší společnosti dříve, než by bylo jeho vyhoštění realizováno (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 58 A 6/2020-15). V případě žalobce spočívá nebezpečí porušení zájmů zdejší společnosti především v ohrožení jejího veřejného zdraví. Pokud by žalovaná přistoupila v případě žalobce k uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b ZPC, mohla by tím vystavit zdejší obyvatele dalšímu nebezpečí nákazy Covid-19, a to minimálně proto, že by propuštěním žalobce ze zajištění umožnila žalobci cestovat do zamýšleného cíle, do Německa. Mohlo by tak dojít k rozšíření případné nákazy mezi další osoby. Jelikož žalobce vstoupil na území ČR v rozporu s opatřením Ministerstva zdravotnictví ČR, dal tím současně najevo, že nehodlá respektovat normy platné v ČR, a to ani opatření přijatá v souvislosti s ochranou společnosti před šířením nemoci Covid-19. Jediným zájmem žalobce bylo dostat se na území Německa. V této souvislosti by žalobce zřejmě procházel nebo cestoval napříč ČR. V rámci své výpovědi ani nijak nepopřel vůli k pokračování v této cestě. Uvedené jednání neskýtalo záruku, že by žalobce chtěl dodržovat příslušné právní předpisy ČR, včetně ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR, ani že by se přizpůsobil na určeném místě karanténním opatřením nebo testování.
34. Pro posuzovaný případ je zcela přiléhavé konstatování, že „*Takové nerespektování opatření směřující k ochraně veřejného zdraví, zejména v situaci, kdy jde o nemoc způsobující v krajním případě až smrt člověka, jejíž šíření je v české společnosti citlivě vnímáno, neboť již intenzivně dopadlo do každodenního života většiny lidí, lze považovat za závažné narušení veřejného*

pořádku ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) ZPC“ (srov. rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 30. 6. 2020, č. j. 58 A 6/2020-15).

35. Žalobce v této souvislosti uváděl, že v případě jednání žalobce nelze konstatovat, že by mohlo jít o jednání ohrožující bezpečnost státu, či veřejný pořádek. Nic bližšího k tomu neuvedl, avšak odkazoval na několik rozhodnutí NSS v podstatě z azylové agendy (viz souhrn v čl. II. tohoto rozsudku). Z rozhodnutí NSS pro cizince - azylanty vyplývá, že samotná skutečnost nelegálního pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění nemůže představovat skutečné, aktuální a závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti, ani konkrétně nebezpečí pro veřejný pořádek ČR. Kromě toho, že se v odkazovaných věcech NSS zabýval azylovou agendou, je třeba uvést, že argumentace NSS se vztahovala toliko k nelegálnímu pobytu a nepodrobení se rozhodnutí o správním vyhoštění, avšak v žádném případě se nevztahovala k ohrožení veřejného zdraví a nebezpečí šíření onemocnění Covid-19 v době aktuální pandemie. V tomto smyslu tedy nelze žalobcem odkazovanou judikaturu NSS na nyní posuzovaný případ použít v důsledku její nepřiléhavosti.
36. S ohledem na výše uvedené lze odmítnout také tvrzení žalobce uvedené v závěru jeho žaloby o tom, že zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) ZPC má být využito pouze u skutečně aktuálního ohrožení veřejného pořádku, což nemůže být jednání žalobce, které ani vzdáleně nedosahuje trestněprávní závažnosti. Kdy lze aplikovat zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) ZPC přesně vyplývá z dikce tohoto ustanovení, přičemž výkladu a potřebě aplikace tohoto ustanovení na nyní posuzovaný případ krajský soud zasvětil již shora provedený výklad. Proto na tento výklad pro stručnost odkazuje. Trestněprávní odpovědnost žalobce nebyla v posuzované věci vyvozována, jednání bylo posuzováno jen na úrovni správního práva, a to příslušnými správními orgány v souladu s právními předpisy. Žalobce se ještě pustil do polemiky s tím, že pokud by se podobného jednání dopustil občan ČR, nemohlo by to u něj vést k omezení osobní svobody. Občan ČR není občanem třetích zemí a k datu vstupu žalobce na území ČR ještě pocházel ze země s nízkým rizikem výskytu Covid-19. K regulování vstupu a pohybu osob na území ČR docházelo jen u těch cizinců, kteří nepřicházeli ze zemí uvedených na seznamu zemí s nízkým rizikem výskytu Covid-19. Žalobcova polemika se zcela míjí s obsahem ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ze dne 31. 7. 2020.
37. Z výše uvedeného krajský soud ve shodě s žalovaným uzavírá, že žalobce porušil ochranné opatření Ministerstva zdravotnictví ČR ze dne 31. 7. 2020 k ochraně obyvatelstva před zavlečením onemocnění Covid-19 způsobeného novým koronavirem SARS-CoV-2. Navíc žalobce nedisponoval potvrzením vydaným lékařem nebo orgánem ochrany veřejného zdraví o tom, že u něj byl proveden příslušný test PCR na přítomnost SARS-CoV-2 s negativním výsledkem, ani svůj vstup na území neohlásil krajské hygienické stanici, která by rozhodla o nezbytných karanténních opatřeních, případně o izolaci ve smyslu zákona o ochraně veřejného zdraví. V případě žalobce tedy existuje nebezpečí, že by mohl při pobytu na území ČR ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, když svým setrváním na území nemůže dostát podmínkám výše uvedeného ochranného opatření Ministerstva zdravotnictví ČR. Setrvání žalobce na území ČR

skutečně představuje riziko pro společnost, neboť přichází ze zemí, které v současné době nejsou bezpečné s ohledem na probíhající epidemii COVID-19. Žalobce již svým dosavadním způsobem cestování mohl ohrozit zdejší společnost a obyvatelstvo. Bezohledné jednání žalobce nelze promíjet ani tolerovat, postup příslušných správních orgánů musí být bezvýjimečný.

38. Stav dodržování veřejného pořádku obecně odpovídá situaci, kdy jsou dodržována pravidla chování vyjádřená v právních předpisech, jakož i pravidla chování výslovně v nich nevyjádřená, a to za předpokladu, že jejich zachování je podle obecného přesvědčení většiny lidí v konkrétním místě a čase, nutnou podmínkou pokojného stavu (srov. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2006, č. j. 11 Ca 51/2006). Správní orgány tedy mají v souladu s právními předpisy chránit zájmy státu a společnosti před nežádoucím jednáním. Konkrétní obsah pojmu veřejný pořádek při aplikaci zákona o pobytu cizinců na území ČR vychází z potřeby chránit veřejný zájem na úseku vstupu a pobytu cizinců na území ČR. Jedná se tedy o překračování státních hranic, dodržování podmínek pobytu cizinců na území a též dodržování jiných právních norem cizinci, zde konkrétně nařízení Ministerstva zdravotnictví ČR. Zahrnuje to také ochranu před obcházením a zneužíváním práv v oblasti pobytu cizinců. Přitom žalobce vědomě a závažně narušil právní normy ČR, což lze s odkazem na judikaturu správních soudů považovat za závažné narušení veřejného pořádku (srov. rozhodnutí NSS ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010-151, podle něhož může být narušením veřejného pořádku podle § 119 odst. 2 písm. b) ZPC pouze takové jednání, jenž bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti). Přestože poslední komentář se vztahoval k jinému ustanovení zákona týkajícího se správního vyhoštění, lze i v případě žalobce spatřit takové základní atributy narušení veřejného pořádku, jenž se dotýkají ochrany veřejného zdraví a bezpečnosti občanů v oblasti veřejného zdraví.
39. Žalobci nebylo možné přisvědčit v tom, že při svém vstupu na území ČR se mohl domnívat, že na území vstoupil oprávněně, a že žádné karanténní opatření či zákaz vstupu na něj nemohlo být uvaleno. V době probíhající pandemie koronaviru si žalobce nemohl být za žádných okolností jistý správností svého postupu, resp. že jeho vstup na území byl oprávněným (konečně nedisponoval vízem či jiným oprávněním k pobytu a ani neměl cestovní doklad, kterého se předtím úmyslně zbavil). Povinností žalobce bylo zjistit si aktuální podmínky vstupu na území ČR, např. přes internet na stránkách Ministerstva zdravotnictví ČR, popř. Ministerstva vnitra ČR, kde se pravidelně zveřejňují aktuální informace o situaci v zemi a o podmínkách vstupu na území ČR. Pandemie uvedeného onemocnění zasahuje celý svět, zemi původu žalobce z toho nevyjímaje, pročez žalobce si měl a mohl předem ověřit oprávněnost a podmínky svého vstupu na území ČR. Vstup žalobce na území a jeho pobyt na území představoval spíše vědomé a cílené nerespektování epidemiologických opatření, když žalobce nadřadil své vlastní zájmy (cesta za lepším životem do Německa) nad dodržováním norem platných na území ČR. Každá fyzická osoba na území celého světa musí v poslední době velmi zvažovat vycestování ze země původu do jakékoliv jiné země a ve svém vlastním zájmu si musí předem nastudovat podmínky vstupu na jiné území. Pokud to žalobce neučinil, lze těžko ospravedlnit jeho neznalost podmínek vstupu na území a též bezohledný přístup vůči občanům jiné země.

Svým postupem žalobce skutečně ohrožoval veřejné zdraví a nerespektoval právní předpisy ČR. Pokud by mělo být jednání žalobce řešeno pouze jako přestupek dle zákona o ochraně veřejného zdraví, pak by zde nebyla zajištěna preventivní ochrana ostatních osob na území ČR, čemuž odpovídá jediné zajištění žalobce. Z tohoto pohledu tedy byla i respektována zásada přiměřenosti, když ze zjištěných skutečností vyplynulo, že žalobce naplnil podmínku pro vydání rozhodnutí o zajištění ve smyslu § 124 odst. 1 písm. a) ZPC, neboť je dáno nebezpečí, že by mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek, přičemž v jeho případě nebyly dány mírnější nástroje pro zajištění bezpečnosti státu a veřejného pořádku.

40. Žalobce již dále v žalobě ničeho nenamítal, resp. proti zajištění dle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC. Přesto krajský soud musel přisvědčit i důvodům pod aplikací tohoto ustanovení, které žalovaná uvedla v napadeném rozhodnutí. Podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC je policie oprávněna zajistit cizince staršího 5 let, jemuž bylo doručeno oznámení o zahájení řízení o správním vyhoštění anebo o jehož správním vyhoštění již bylo pravomocně rozhodnuto nebo mu byl uložen jiným členským státem EU zákaz vstupu platný pro území členských států EU a nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování, pokud je nebezpečí, že by cizinec mohl mařit nebo ztěžovat výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, zejména tím, že v řízení uvedl nepravdivé údaje o totožnosti, místě pobytu, odmítl tyto údaje uvést anebo vyjádřil úmysl území neopustit nebo pokud je takový úmysl zjevný z jeho jednání.
41. Krajský soud přisvědčil argumentaci žalované, že v případě žalobce existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění. Bylo přitom vycházeno ze samotné výpovědi žalobce, jenž opustil Alžírsko, následně se zbavil svého cestovního pasu, který odeslal zpět do Alžírska, postupoval přes Řecko, Albánii, Černou Horu a Bosnu a Hercegovinu tak, že se vyhýbal hraničním kontrolám a přecházel mimo hraniční přechody nelegálně a bez cestovního dokladu. Nakonec se v Bosně a Hercegovině ukryl do plechové skříňky v podvozku kamionu s úmyslem dostat se takto do Německa. Po 30 hodinách z úkrytu vystoupil a hodlal pokračovat pěšky do cíle své cesty. Naplnění podmínky uvedené v § 124 odst. 1 písm. b) ZPC, tedy že existuje vážné nebezpečí zmaření výkonu rozhodnutí o správním vyhoštění, bylo možné shledat v jednání žalobce již od jeho vstupu na území EU, kdy neplnil zákonem uložené povinnosti a neskýtal záruku, že bude plnit povinnosti uložené mu správním orgánem. Důvěryhodnost žalobce byla oslabena již tím, že se úmyslně zbavil svého cestovního dokladu, pročez jeho jednání vzbudilo důvodnou obavu, že se na území ČR bude skrývat, popř. že bude pokračovat do cíle své cesty do Německa. Je zjevné, že ve snaze dosáhnout svého cíle je ochoten a schopen porušovat právní předpisy evropského i vnitrostátního práva. Nedává záruku, že by se podvolil povinnosti stanovené správním orgánem v rozhodnutí o správním vyhoštění nebo povinnosti ve stanovené době dobrovolně opustit území členských států EU.
42. Takové jednání i podle judikatury NSS odůvodňuje podezření, že by cizinec mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění. K tomu srov. rozsudek NSS ze dne 8. 4. 2016, č. j. 8 Azs 171/2015-52, z něhož vyplývá, že „*Deklaroval-li stěžovatel svůj záměr pokračovat v cestě přes území jiných členských států EU do Švédska, aniž by byl držitelem*

oprávnění k pobytu v rámci EU, vyvolal důvodné podezření, že by mohl mařit výkon rozhodnutí o správním vyhoštění [srov. také § 124 odst. 1 písm. b) zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném od 18. 12. 2015“].

43. Z předchozího jednání žalobce bylo tedy možné dovodit, že zde existuje nebezpečí, že žalobce zmaří výkon rozhodnutí o správním vyhoštění a nevycestuje v době rozhodnutím mu stanovené.
44. Nutno také přisvědčit žalované v tom, že zajistit cizince podle § 124 odst. 1 písm. a) nebo b) ZPC lze jen v případě, že nepostačuje uložení zvláštního opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c ZPC. Výše bylo podrobně popsáno jednání žalobce, které skutečně vylučuje možnost mu uložit zvláštní opatření za účelem vycestování tak, aby nedošlo k ohrožení výkonu správního vyhoštění. Podle § 123b odst. 5 ZPC platí, že policie neuloží zvláštní opatření za účelem vycestování, jde-li o cizince, u nějž je zjevné, že má v úmyslu neoprávněně vstoupit na území jiného smluvního státu.
45. Žalobci nebylo možné uložit žádné zvláštní opatření za účelem vycestování ve smyslu § 123b a § 123c ZPC. Žalobce nemá v současné době na území ČR hlášený pobyt, vstoupil na území bez vědomí a povolení úřadů, nemá žádné finanční prostředky, není schopen si je opatřit a v ČR nemá žádného příbuzného či jinou osobu s povoleným dlouhodobým či trvalým pobytem, která by za žalobce finanční záruku složila. Uvedená zjištění zcela vylučují aplikaci zvláštních opatření za účelem vycestování cizince ve smyslu § 123b odst. 1 ZPC. Vedle toho není bez významu, že se v průběhu správního řízení nepodařilo skutečně ověřit ani totožnost žalobce, neboť žalobce svůj vlastní doklad neměl, což snižovalo důvěryhodnost žalobce a znemožňovalo rovněž uložení zvláštních opatření za účelem vycestování. Vzhledem k výše uvedenému nepřipadá v úvahu v případě žalobce uložení zvláštních opatření dle § 123b a § 123c ZPC, což také odpovídá judikatuře NSS např. v jeho rozsudku ze dne 20. 3. 2014, sp. zn. 7 Azs 8/2014, a ze dne 15. 7. 2011, č. j. 7 As 76/2011-50, podle něhož musí cizinec být schopen splnit povinnosti plynoucí ze zvláštních opatření a současně nesmí existovat důvodná obava, že by byl uložení zvláštního opatření ohrožen výkon správního vyhoštění; tyto podmínky musí být splněny kumulativně.
46. Žalovaný v souladu s právními předpisy také zkoumal možné překážky v realizaci vyhoštění žalobce do země původu. Žalobce sám podle svého vyjádření však nemá žádný problém s návratem do země původu, ostatně má se kam vrátit, zázemí má v široké rodině, s níž před svým odchodem ze země původu obýval rodinný dům. V zemi původu nebyl nikdy trestně stíhán, v místě bydliště žalobce neprobíhal žádný ozbrojený konflikt, který by znemožňoval správní vyhoštění, a neexistují tedy žádné překážky, které by v případě žalobce bránily v realizaci jeho vyhoštění do Alžírsko. Proto bylo možné i jeho zajištění z a účelem realizace výkonu správního vyhoštění.
47. Ve smyslu § 174a ZPC byla správním orgánem též posouzena přiměřenost dopadu rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce. Rozhodnutí o zajištění cizince je vždy zásahem do soukromého života cizince, avšak v daném případě tento dopad není

nepriměřený, a to i vzhledem k vědomému protiprávnímu jednání žalobce. Úmyslný neoprávněný pobyt cizince bez souhlasu státních orgánů je třeba považovat za závažné porušení cizineckého práva. Vedle výše uvedeného bylo vzato také v potaz, že žalobce je zcela zdravý, v produktivním věku, pobýval na území ČR jen několik hodin, přecež si nemohl vytvořit dostatečně intenzivní vazby k ČR, které by převážily nad vazbami k zemi jeho původu. Byla také prokázána neexistence osobních či rodinných vztahů na území ČR s tím, že v ČR nežije žádná osoba žalobci blízká, když celá jeho rodina (rodiče a sourozenci) žijí v zemi původu žalobce. V zemi původu žalobce žádné nebezpečí nehrozí, bezpečnostní situaci tam žalobce považuje za normální a s nuceným vycestováním do země původu nemá žádný problém. Ostatně žalobce neuvedl žádnou skutečnost, pro kterou by bylo rozhodnutí o zajištění žalobce závažným zásahem do soukromého či rodinného života žalobce.

48. S ohledem na výše uvedené lze uzavřít, že také rozhodnutí o zajištění cizince podle § 124 odst. 1 písm. b) ZPC bylo vhodným a přiměřeným opatřením, zatímco jiná, mírnější opatření, by byla v případě žalobce zjevně nedostatečná. V případě žalobce existuje reálný předpoklad možné realizace výkonu jeho vyhoštění z území členských států EU, a to ve stanovené době trvání zajištění, protože nebyla zjištěna žádná překážka trvalejší povahy, která by bránila tomuto vyhoštění do země původu.
49. Neoprávněný vstup žalobce na území v době epidemiologických opatření je negativním jevem, ohrožujícím veřejné zdraví a zájmy společnosti na zvládnutí šíření koronaviru napříč společnostmi. Uložení zvláštních opatření za účelem vycestování žalobce podle posledně citovaného ustanovení by bylo na základě provedených zjištění zcela neúčelné, proto tato zvláštní opatření nebyla zcela po právu ukládána a bylo rozhodnuto o zajištění žalobce. Žalobce již neskýtá záruku, že bude spolupracovat s orgány policie, neboť jeho důvěryhodnost byla oslabena a vzbudil důvodnou obavu, že na území ČR nebude jednat v duchu ochranného opatření a v rámci právních předpisů ČR. Za této situace bylo zcela na místě rozhodnout o zajištění žalobce podle § 124 odst. 1 písm. a) a b) ZPC.

V. Závěr a náklady řízení

50. Krajský soud na základě shora provedených závěrů a posouzení žalobních námitek dospěl k závěru, že tyto nejsou důvodné, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
51. O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované pak v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly, přecež bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku III.
52. Krajský soud dále rozhodl o odměně ustanoveného zástupce JUDr. Ing. Jakuba Backy za zastupování žalobce v tomto řízení ve smyslu § 35 odst. 8 s.ř.s. a příslušných ustanovení

vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátního tarifu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“). Jde o odměnu za 2 úkony právní služby, a to za první poradou s klientem včetně převzetí a přípravy zastoupení, je-li žalobci zástupce ustanoven soudem a dále za sepsí žaloby ve smyslu § 11 odst. 1 písm. b) a d) advokátního tarifu. Za každý z úkonů právní služby náleží odměna ve výši 3 100 Kč (§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu), zástupci tedy náleží 6 200 Kč. Dále mu náleží 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů za 1 úkon právní služby podle § 13 odst. 4 advokátního tarifu, tj. 600 Kč za 2 úkony. Celkem tedy odměna a náhrada hotových výdajů činí částku 6 800 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je též plátcem DPH, soud zvýšil jeho odměnu o částku připadající na tuto daň, tedy o částku 1 428 Kč (21 % DPH). Ustanovenému zástupci proto byla přiznána odměna a náhrada hotových výdajů v celkové výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Brně do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvojím vyhotovení u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 18. září 2020

JUDr. Kateřina Mrázová, Ph.D., v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. Z.

